

sig til Straffelovskommissionen. Det var det, jeg svarede paa; saaledes forstod jeg det ærede Medlems Udtalelser. Senere har Sagen udviklet sig, som vi alle ved.

Maa jeg endelig til det ærede Medlem Hr. Fraenkel sige, at jeg skal ikke diskutere, hvorvidt mit Judicium er mangelfuldt eller ej. Jeg er vel vidende om, at før jeg blev Justitsminister, var jeg anset for en meget habil Jurist, men efter at jeg er blevet Minister, behøves der intet Kendskab til Jura for at kritisere mig. I øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, at jeg har udtalt mig saa meget om den personlige Friheds Retsgode og Samfundsbeskyttelse, saa jeg tror ikke, jeg kan sige noget nyt, og jeg tror egentlig heller ikke, at jeg har Grund til at sige noget nyt. Jeg indrømmer, at den Situation, hvorefter man dømmes en Mand som fuldt tilregnelig for derefter at internere ham som ikke tilregnelig, er ikke heldig (Afbrydelse: Nej), men jeg føjede til, at den Situation er kommet til at foreligge, fordi vi har en forældet Straffelov, hvorefter en Mand, som ikke er fuldt tilregnelig, som er psykisk abnorm efter lægelige Udtalelser, alligevel kan dømmes og straffes og derefter blive sluppet ud, skønt det Gang paa Gang viser sig, at denne Mand kortere eller længere Tid derefter gør sig skyldig i en Forbrydelse. Overfor den Situation og saa længe vi ikke har forandret denne Straffelov, har vi kun en af to Veje at gaa, at lade det blive ved det gamle eller søge at yde den fornødne Beskyttelse for Kvinder og Børn ad en af de Veje, som her har været fremme. Jeg har ment at maatte vælge det sidste efter alle de Ulykker, der er sket paa disse Omraader i de senere Aar. — I øvrigt talte det ærede Medlem baade om Juristeri og om at fordreje Hjerner. Maa jeg dertil sige, at de Udtalelser, jeg hidtil har haft den Ære og Fornøjelse at paahøre fra det ærede Medlem, hverken giver mig Anledning til at ønske at fordreje Hjernen paa dette ærede Medlem eller nogen Tro paa, at min egen skulde være fordrejet, thi jeg har altid forstaaet, hvad det ærede Medlem har sagt, og hvorfor dette ikke var rigtigt — saa kan jeg i øvrigt tænke saa banalt, som det ærede Medlem vil.

Den ærede Ordfører (Zahle) endte med at referere en kort Diskussion i Landstinget vedrørende Diskretionen med Hensyn til Anvendelse af disse Bestemmelser. Jeg svarede i Landstinget dertil, at naturligvis vilde der blive anvendt Diskretion, og at man i hver enkelt Sag vilde undersøge, hvorvidt man fra Justitsministeriets Side mente det rigtigt eller forsvarligt at lade den eller

den Persons Forhold, saaledes som § 1 nu er formuleret, føre frem for Domstolene til nærmere Paakendelse. Dette vil blive anvendt med Diskretion, som det altid er Tilfældet i Justitsministeriet. Paa den anden Side opfatter jeg selvfølgelig Loven som givet netop for at beskytte mod saadanne Personer, og i de Tilfælde vi kommer til den Opfattelse, at disse Personer, efter hvad der foreligger, kan ventes at optræde saaledes, at de paa en eller anden Maade bør bremses i Kraft af denne Lov, saa vil jeg af Hensyn til den Beskyttelse, som Kvinder og Børn har Krav paa, benytte Loven.

Axel Møller: Jeg for mit Vedkommende vil stemme for det foreliggende Lovforslag, skønt jeg ikke er blind for dets Mangler, og til disse vil jeg navnlig regne den ofte omtalte Bestemmelse i § 1, 2det Stykke, som unægtelig har Udseende af at krænke den fundamentale Grundsætning, at Straffelove ikke maa have tilbagevirkende Kraft, og at man langt mindre maa ramme Personer, som allerede har udstaaet deres Straf. Det, der her foreligger, er imidlertid ikke nogen Straffebestemmelse, og jeg vil gerne parallelisere det med den Bestemmelse, som omhandles i den gældende Straffelovs § 299, som giver Ret til at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod Folk, som har truet med Ulykke, truet med at dræbe en eller anden, sætte Ild paa hans Gaard eller lignende. I saadanne Tilfælde er der Hjemmel til at anvende Sikkerhedsforanstaltninger, som ikke er Straf. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel i, at det fra det konservative Folkepartis Side fremsatte Forslag, som det ærede Medlem Hr. Pürschel omtalte, var bedre end det, der nu foreligger, fordi det klart fremgik deraf, at her ikke var Tale om Straf, men om Sikkerhedsforanstaltninger, bygget paa den civile Umyndighedslovgivning, og ved dette faldt enhver Fristelse til at sige, at man krænkede en fundamental Grundsætning i Straffeloven, bort. Nu er det imidlertid ikke lykkedes at faa Lovforslaget i en Form, som vi ønskede det, Lovens Karakter tilsløres ved Kravet om, at der skal foreligge strafbare Handlinger som Betingelse for at anvende Loven; men under de foreliggende Omstændigheder og navnlig ogsaa under Hensyn til Lovens Tidsbegrænsning, som jeg ogsaa tog til Orde for, da denne Sag første Gang blev behandlet her i Tinget, vil jeg kunne anbefale at stemme for Lovforslaget.